

II

(Sporočila)

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

EVROPSKA KOMISIJA

SPOROČILO KOMISIJE

Sporočilo o varstvu zaupnih informacij na nacionalnih sodiščih v postopkih za zasebno uveljavljanje konkurenčnega prava EU

(2020/C 242/01)

I. PODROČJE UPORABE IN NAMEN TEGA SPOROČILA

1. To sporočilo se nanaša na varstvo zaupnih informacij v civilnih postopkih pred nacionalnimi sodišči v zvezi z uporabo člena 101 ali člena 102 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU).
2. Odvisno od nacionalnih pravil, ki se uporabljajo, so lahko tožbe za zasebno uveljavljanje pred nacionalnimi sodišči v EU v različnih oblikah, na primer odškodninske tožbe, ugotovitvene tožbe ali opustitvene tožbe. V zadnjih nekaj letih hitro narašča število tako imenovanih nadaljnjih odškodninskih tožb, s katerimi žrtev kršitve konkurenčnega prava na podlagi odločitve organa, pristojnega za konkurenco, ali pravnomočne sodbe pritožbenega sodišča zahtevajo odškodnino ⁽¹⁾.
3. Dostop do dokazov je pomemben element za uveljavljanje pravic, ki za posameznike, vključno s potrošniki in podjetji, izhajajo iz člena 101 ali člena 102 PDEU, v tožbah za zasebno uveljavljanje pred nacionalnimi sodišči.
4. Nacionalna sodišča lahko tako v postopkih za zasebno uveljavljanje konkurenčnega prava EU prejmejo zahtevke za razkritje dokazov. Nacionalna sodišča bodo morala zagotoviti učinkovitost tožb za zasebno uveljavljanje, in sicer z odobritvijo dostopa do ustreznih informacij za utemeljitev zadevnih zahtevkov ali ugovorov, če so izpolnjeni pogoji za njihovo razkritje. Hkrati morajo nacionalna sodišča varovati interese stranke ali tretje osebe, katere zaupne informacije so predmet razkritja.
5. V ta namen bi morala nacionalna sodišča imeti na voljo ukrepe, ki bi zaščitili zaupne informacije tako, da ne bi ovirali stranke pri učinkovitem dostopu do pravnega varstva ali uresničevanju pravice do polne odškodnine ⁽²⁾.
6. Direktiva o odškodninskih tožbah ⁽³⁾ v zvezi z odškodninskimi tožbami zlasti zahteva, da države članice zagotovijo, da so nacionalna sodišča pristojna za odreditev razkritja dokazov, ki vsebujejo zaupne informacije, če je izpolnjenih več meril. Države članice zagotovijo tudi, da imajo nacionalna sodišča na voljo učinkovite ukrepe za zaščito zaupnih

⁽¹⁾ Jean-François Laborde, *Cartel damages actions in Europe: How courts have assessed cartel overcharges* (Odškodnine v kartelnih zadevah: kako so sodišča ocenila povečane stroške kartelov) (izdaja iz leta 2019), *Concurrences Review* št. 4-2019, članek št. 92227, november 2019, na voljo na www.concurrences.com.

⁽²⁾ V zvezi s pravico do odškodnine glej sodbo Sodišča z dne 5. junija 2014 v zadevi Kone AG in drugi/ÖBB-Infrastruktur AG, C-557/12, EU:C:2014:1317, točki 21 in 22.

⁽³⁾ Direktiva 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 o nekaterih pravilih, ki urejajo odškodninske tožbe po nacionalnem pravu za kršitve določb konkurenčnega prava držav članic in Evropske unije (UL L 349, 5.12.2014, str. 1) (v nadaljnjem besedilu: direktiva o odškodninskih tožbah).

informacij ob hkratnem zagotavljanju uresničevanja pravice do polne odškodnine (*). To je pomembno, ker imajo lahko nacionalna sodišča na voljo omejena sredstva za obravnavanje zahtevkov za razkritje.

7. V tem smislu to sporočilo opredeljuje ukrepe, ki bi jih nacionalna sodišča lahko upoštevala pri obravnavanju razkritja zaupnih informacij v okviru tožb za zasebno uveljavljanje.
8. Namen tega sporočila je, da nacionalnim sodiščem služi kot zgled in smernice in zanje ni zavezujoče. Ne spreminja obstoječe zakonodaje EU (*) ali držav članic ali jih kako drugače preoblikuje, pa tudi ne nacionalnih postopkovnih pravil, ki se uporabljajo za civilne postopke ali poklicno skrivnost odvetnikov (**). Natančneje, ukrepi za zaščito zaupnih informacij iz oddelka III tega sporočila se lahko uporabijo, če so na voljo v skladu z nacionalnimi pravili in so združljivi z njimi ter s pravicami strank v sodnih postopkih, priznanih v skladu z zakonodajo EU in nacionalno zakonodajo.

II. ZAHTEVKI ZA RAZKRITJE DOKAZOV, KI VSEBUJEJO ZAUPNE INFORMACIJE, PRED NACIONALNIMI SODIŠČI

A. Pomembni premisleki glede zahtevkov za razkritje dokazov

9. Pri zasebnem uveljavljanju konkurenčnega prava EU je sposobnost strank v civilnih postopkih (tožnikov in tožencev), da učinkovito uresničujejo svoje pravice, lahko odvisna od možnosti dostopa do ustreznih dokazov. Vendar pa stranka, ki nosi dokazno breme, takih dokazov nima vedno v lasti ali ji niso zlahka dostopni.
10. Zato se lahko nacionalna sodišča na zahtevo stranke odločijo, da določijo razkritje dokazov. Za razkritje bodo veljala nacionalna postopkovna pravila, pa tudi upravni vidiki in vidiki ekonomičnosti postopka.
11. Direktiva o odškodninskih tožbah v zvezi z odškodninskimi tožbami od držav članic zlasti zahteva, da zagotovijo pravico za tožnike in tožence do pridobitve razkritja dokazov, ki so relevantni za njihov zahtevek ali ugovor pod naslednjimi pogoji (*).
12. Prvič, nacionalna sodišča določijo, ali je odškodninski zahtevek verodostojen in ali se zahtevek za razkritje nanaša na ustrezne dokaze in je sorazmeren (**). Direktiva o odškodninskih tožbah določa, da bi bilo treba pri ocenjevanju sorazmernosti upoštevati obseg in stroške razkritja, vključno s preprečitvijo vsesplošnega iskanja informacij, ki po vsej verjetnosti niso pomembne za stranke v postopku. Zelo široki ali posplošeni zahtevki za razkritje verjetno takšnih zahtev ne bodo izpolnjevali (**).

(*) Glej člen 5 direktive o odškodninskih tožbah. Glej tudi uvodno izjavo 18 direktive o odškodninskih tožbah.

(**) To sporočilo na primer ne posega v določbe: Uredbe Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah (UL L 174, 27.6.2001, str. 1), Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 295, 21.11.2018, str. 39) ali Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

Prav tako ne posega v Uredbo (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, 31.5.2001, str. 43), ki se nanaša na preglednost in je namenjena razkritju informacij širši javnosti; glej sodbo Splošnega sodišča z dne 12. maja 2015 v zadevi Unión de Almacenas de Hierros de España/Komisija, T-623/13, EU:T:2015:268, točka 86, in sodbo Sodišča z dne 27. februarja 2014 v zadevi Komisija/EnBW Energie Baden-Württemberg AG, C-365/12 P, EU:C:2014:112, točke 100–109. Po prenosu direktive o odškodninskih tožbah se lahko tožniki glede razkritja zadevnih informacij v celoti oprejo na nacionalna pravila, ki prenašajo člena 5 in 6 navedene direktive.

(*) Glede odškodninskih tožb glej člen 5(6) direktive o odškodninskih tožbah.

(**) Glej uvodno izjavo 15 in člen 5(1) direktive o odškodninskih tožbah.

(**) Glej člen 5(1) in (3) direktive o odškodninskih tožbah. Glej tudi pripombe Komisije višjemu sodišču Združenega Kraljestva („UK High Court of Justice“) z dne 27. januarja 2017 v skladu s členom 15(3) Uredbe (ES) št. 1/2003 v zadevi EURIBOR, odstavek 24, na voljo na povezavi http://ec.europa.eu/competition/court/antitrust_amicus_curiae.html.

(*) Glej uvodno izjavo 23 direktive o odškodninskih tožbah glede načela sorazmernosti in preprečevanja iskanja na slepo, tj. vsesplošnega ali preširokega iskanja informacij, ki po vsej verjetnosti niso pomembne za stranke v postopku.

13. Drugič, v zahtevkih za razkritje se opredelijo določeni dokazi ali ustrezni dokazi „karseda natančno in podrobno“ na podlagi dejstev, dostopnih pod razumnimi pogoji ⁽¹⁰⁾. Vrste dokazov bi bile lahko opredeljene z navedbo skupnih značilnosti njihovih sestavnih delov, kot so narava, predmet ali vsebina dokumentov, katerih razkritje se zahteva, čas njihovega nastanka ali druga merila. Na primer, zahtevek za vrste dokazov bi se lahko nanašal na podatke o prodaji izdelka Y s strani podjetja A podjetju B med letoma N in N + 5.
14. Tretjič, kar zadeva razkritje informacij, vključenih v spis Komisije ali nacionalnega organa, pristojnega za konkurenco, je v direktivi o odškodninskih tožbah določeno, da mora nacionalno sodišče pri ocenjevanju sorazmernosti odredbe o razkritju med drugim preučiti, ali „zahteva vsebuje podrobnosti o naravi, predmetu ali vsebini dokumentov, predloženih organu, pristojnemu za konkurenco, ali je del spisa takšnega organa, ali pa je bila zahteva bolj splošna zahteva v zvezi z dokumenti, predloženimi organu, pristojnemu za konkurenco“ ⁽¹¹⁾.
15. Treba je opozoriti, da direktiva o odškodninskih tožbah določa, da se izjave zaradi prizanesljivosti in vloge za poravnavo ne smejo nikoli razkriti (t. i. dokumenti s črne liste) ⁽¹²⁾. Poleg tega nacionalno sodišče ne more odrediti razkritja informacij, ki jih je pripravila fizična ali pravna oseba posebej za postopek organa, pristojnega za konkurenco, informacij, ki jih je med postopkom zbral organ, pristojen za konkurenco, in jih poslal strankam, ter vlog za poravnavo, ki so bile umaknjene (t. i. dokumenti s sive liste), če Komisija ali nacionalni organ, pristojen za konkurenco, še nista končala postopka ⁽¹³⁾.
16. Nacionalna sodišča lahko kateri koli stranki (tožencu in/ali tožniku) ali tretji osebi odredijo, da mora razkriti informacije, s katerimi razpolagajo ⁽¹⁴⁾. V večini primerov bo imela potrebne dokaze ena od strank ali tretja oseba v postopku. V nekaterih primerih bodo toženci imeli dokaze, pomembne za ugotovitev kršitve ali opredelitev njenega časovnega obsega, ki so jih pridobili z dostopom do spisa organa, pristojnega za konkurenco (npr. že obstoječe dokumente, odgovore na zahteve po informacijah itd.). V drugih primerih imata lahko na primer toženec ali tožnik dodatne dokaze, ki niso bili vključeni v spis organa, pristojnega za konkurenco, so pa pomembni za odškodninski zahtevek ali ugovor (npr. glede vzročne zveze med kršitvijo in škodo, ocenjevanja škode ⁽¹⁵⁾, ocene morebitnega nadaljnega prenosa povečanih stroškov s strani tožencev ⁽¹⁶⁾ itd.). To lahko zlasti velja za informacije, ki se nanašajo na cene, ki so specifične za posamezno stranko, prihodke ali druge podatke, kot je oblikovanje cen s strani kupcev itd.
17. Če stranke ali katera koli druga tretja oseba ne morejo predložiti zahtevanih dokazov, zahtevek za razkritje pa se nanaša na dokument v spisu Komisije ali nacionalnega organa, pristojnega za konkurenco, lahko nacionalno sodišče odredbo za razkritje naslovi nanju ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁰⁾ Glej uvodno izjavo 16 in člen 5(2) direktive o odškodninskih tožbah.

⁽¹¹⁾ Člen 6(4)(a) direktive o odškodninskih tožbah.

⁽¹²⁾ Člen 6(6) direktive o odškodninskih tožbah.

⁽¹³⁾ Člen 6(5) direktive o odškodninskih tožbah.

⁽¹⁴⁾ Člen 5(1) direktive o odškodninskih tožbah.

⁽¹⁵⁾ Sporočilo Komisije o ocenjevanju škode v odškodninskih tožbah zaradi kršitev protimonopolnih pravil (UL C 167, 13.6.2013, str. 19) in Praktični vodnik za ocenjevanje škode v odškodninskih tožbah zaradi kršitev člena 101 ali 102 Pogodbe o delovanju Evropske unije (11. 6. 2013).

⁽¹⁶⁾ Kadar na primer toženec trdi, da je tožnik na lastne stranke prenesel povečane stroške iz kršitve (t. i. ugovor nadaljnega prenosa), lahko toženec potrebuje dostop do dokazov, ki jih imajo v lasti tožnik ali tretje osebe. Glej Smernice za nacionalna sodišča o ocenjevanju deleža povečanih stroškov, ki so bili preneseni na posrednega kupca (UL C 267, 9.8.2019, str. 4).

⁽¹⁷⁾ Glej člen 4(3) PEU o načelu lojalnega sodelovanja med Unijo in državami članicami ter člen 15(1) Uredbe št. 1/2003 glede zahtev po informacijah, naslovljenih na Komisijo. V zvezi z odškodninskimi tožbami člen 6(10) direktive o odškodninskih tožbah izrecno določa, da je razkritje dokumentov s strani organa, pristojnega za konkurenco, le skrajni ukrep („Države članice zagotovijo, da nacionalna sodišča od organa, pristojnega za konkurenco, zahtevajo razkritje dokazov iz njegovega spisa le, kadar stranka ali tretja oseba ni zmožna ali ne more ustrezno zagotoviti zahtevanih dokazov.“).

B. Zaupne informacije

18. Varstvo poslovnih skrivnosti in drugih zaupnih informacij je zapisano v členu 339 PDEU in je tudi splošno načelo prava EU ⁽¹⁸⁾. Vendar dejstvo, da so informacije zaupne narave, ni absolutna ovira za njihovo razkritje v nacionalnih postopkih ⁽¹⁹⁾. Nacionalna sodišča bodo odločala, kaj bi lahko bile zaupne informacije pri zasebnem uveljavljanju konkurenčnega prava EU za vsak primer posebej, in sicer v skladu z nacionalnimi pravili in pravili EU ter upošteveno sodno prakso.
19. Zato to sporočilo ne poskuša opredeliti zaupnih informacij. Kljub temu pa se je mogoče zgledovati po sodni praksi sodišč EU in praksi Komisije ⁽²⁰⁾.
20. Sodišča EU za zaupne štejejo informacije, ki izpolnjujejo naslednje kumulativne pogoje: ⁽²¹⁾
- (i) za te informacije ve omejeno število oseb; in
 - (ii) njihovo razkritje lahko resno škodi osebi, ki jih je dala na voljo, ali tretjim osebam. ter
 - (iii) interesi, ki jim razkritje zaupnih informacij lahko povzroči škodo, so objektivno vredni zaščite.
21. Kar zadeva prvi pogoj, lahko informacije izgubijo svojo zaupno naravo, kakor hitro so „na voljo specializiranim krogom ali je do njih mogoče priti s sklepanjem iz javno dostopnih informacij“ ⁽²²⁾.
22. Kar zadeva drugi pogoj, je treba opozoriti, da je za oceno potenciala za povzročitev škode pomembno najprej preučiti naravo informacij. Za razkritje informacij, ki imajo tržno, finančno ali strateško vrednost, se običajno šteje, da lahko povzroči resno

⁽¹⁸⁾ Glej sodbo Sodišča z dne 14. februarja 2008 v zadevi Varec/Belgijska država, C-450/06, EU:C:2008:91, točka 49. Glej tudi sodbo Sodišča z dne 24. junija 1986 v zadevi Akzo Chemie/Komisija, C-53/85, EU:C:1986:256, točka 28, sodbo Sodišča z dne 19. maja 1994 v zadevi SEP/Komisija, C-36/92, EU:C:1994:205, točka 37, in sodbo Sodišča z dne 19. junija 2018 v zadevi Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, točka 53. Varstvo zaupnih informacij je tudi posledica pravice vsakogar do spoštovanja njegovega zasebnega in družinskega življenja iz člena 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL C 326, 26.10.2012, str. 391) (glej tudi zgoraj navedeno sodbo v zadevi Varec/Belgijska država, točka 48).

⁽¹⁹⁾ Sodba Splošnega sodišča z dne 18. septembra 1996 v zadevi Postbank, T-353/94, EU:T:1996:119, točki 66 in 89. Za zgled glej tudi Obvestilo Komisije o sodelovanju med Komisijo in sodišči držav članic EU pri uporabi členov 81 in 82 ES (UL C 101, 27.4.2004, str. 54) (v nadaljnjem besedilu: obvestilo o sodelovanju z nacionalnimi sodišči), odstavek 24, ter Obvestilo Komisije o pravilih za vpogled v spis Komisije v zadevah na podlagi členov 81 in 82 Pogodbe ES, členov 53, 54 in 57 Sporazuma EGP in Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 (UL C 325, 22.12.2005, str. 7) (v nadaljnjem besedilu: obvestilo o vpogledu v spis), odstavek 24. Glej tudi člena 3 in 9 Direktive (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o varstvu nerazkritega strokovnega znanja in izkušenj ter poslovnih informacij (poslovnih skrivnosti) pred njihovo protipravno pridobitvijo, uporabo in razkritjem (UL L 157, 15.6.2016, str. 1) (v nadaljnjem besedilu: direktiva o poslovnih skrivnostih).

⁽²⁰⁾ Glej na primer obvestilo o vpogledu v spis, odstavki 17–19, poglavje 11 Priročnika GD za konkurenco o postopku za uporabo členov 101 in 102 PDEU (na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/antitrust_manproc_11_2019_en.pdf), in Smernice o zahtevkih po zaupnosti v protimonopolnih postopkih, ki jih vodi Komisija, odstavki 8–17 (na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf).

Vendar bodo nacionalna sodišča glede na okoliščine morda morala v okviru tožb za zasebno uveljavljanje ponovno oceniti zaupnost informacij, čeprav je bila ta že ugotovljena v okviru javnega izvrševanja konkurenčnega prava EU. Stranke v upravnem postopku so na primer lahko vložile zahtevke po zaupnosti v razmerju do drugih strank v upravnem postopku, vendar bodo morda morale vložiti različne zahtevke v razmerju do strank, ki zahtevajo razkritje istih informacij pred nacionalnim sodiščem v civilnih postopkih. To bi veljalo tudi za tretje osebe, od katerih bi Komisija ali nacionalni organ, pristojen za konkurenco, lahko pridobila informacije med upravnimi postopki. Tudi zaradi poteka časa med različnimi postopki je lahko pomembno ponovno oceniti, ali so informacije morda izgubile naravo zaupnosti (glej tudi odstavek 22 spodaj).

⁽²¹⁾ Sodba Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006 v zadevi Bank Austria/Komisija, T-198/03, EU:T:2006:136, točka 71, sodba Splošnega sodišča z dne 8. novembra 2011 v zadevi Idromacchine/Komisija, T-88/09, EU:T:2011:641, točka 45, sodba Splošnega sodišča z dne 28. januarja 2015 v zadevi Akzo Nobel in drugi/Komisija, T-345/12, ECLI:EU:T:2015:50, točka 65 in sodba Sodišča z dne 14. marca 2017 v zadevi Evonik Degussa/Komisija, C-162/15 P, EU:C:2017:205, točka 107.

⁽²²⁾ Glej na primer sklep Splošnega sodišča z dne 19. junija 1996 v zadevi NMH Stahlwerke/Komisija, združeni primeri T-134/94 in dalje, EU:T:1996:85, točka 40, sklep Splošnega sodišča z dne 29. maja 1997 v zadevi British Steel/Komisija, T-89/96, EU:T:1997:77, točka 29, sklep Splošnega sodišča z dne 15. junija 2006 v zadevi Deutsche Telekom/Komisija, T-271/03, EU:T:2006:163, točki 64 in 65 ter sklep Splošnega sodišča z dne 2. marca 2010 v zadevi Telefónica/Komisija, T-336/07, EU:T:2008:299, točke 39, 63 in 64. Glej tudi obvestilo o vpogledu v spis, odstavek 23.

škodo⁽²³⁾. Poleg tega je treba upoštevati, kako aktualna je informacija. Poslovno občutljive informacije v zvezi s tekočim ali prihodnjim poslovnim odnosom, notranjimi poslovnimi načrti in drugimi poslovnimi informacijami, ki so usmerjene v prihodnost, bi lahko pogosto (vsaj delno) opredelili kot zaupne informacije. Vendar lahko take informacije izgubijo svojo zaupno naravo, če „zaradi pretečenega časa izgubijo svoj poslovni pomen“⁽²⁴⁾.

23. Kar zadeva tretji pogoj, interes stranke, da zaščiti sebe ali svoj ugled pred kakršno koli naložitvijo plačila odškodnine s strani nacionalnega sodišča zaradi njene udeležbe pri kršitvi konkurenčnega prava, ni interes, ki bi bil vreden zaščite⁽²⁵⁾.
24. Nazadnje, poslovne skrivnosti, kakor so opredeljene v direktivi o poslovnih skrivnostih, se štejejo za zaupne informacije⁽²⁶⁾.

C. Sodelovanje med Komisijo in nacionalnimi sodišči v okviru razkritja dokazov

25. Nacionalno sodišče lahko v civilnih postopkih za uporabo členov 101 in 102 PDEU v skladu s členom 15(1) Uredbe Sveta št. 1/2003⁽²⁷⁾ Komisijo zaprosi za mnenje o vprašanih glede uporabe konkurenčnega prava EU ali za posredovanje kakršnih koli pravnih, gospodarskih ali postopkovnih informacij, s katerimi Komisija razpolaga, v skladu z načelom lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) Pogodbe o Evropski uniji⁽²⁸⁾.
26. V skladu z direktivo o odškodninskih tožbah lahko nacionalno sodišče na primer odredi razkritje dokumentov iz spisa Komisije, če jih nobena druga stranka (ali tretja oseba) ni zmožna ali ne more ustrezno zagotoviti⁽²⁹⁾. V zvezi s tem je pomembno opozoriti, da Komisija, kot je navedeno zgoraj, ne bo posredovala dokumentov s črne liste ali, če njeni postopki niso zaključeni, dokumentov s sive liste (glej odstavek 15 zgoraj)⁽³⁰⁾.
27. Poleg tega pomoč Komisije nacionalnim sodiščem ne sme ogroziti jamstev, ki jih imajo fizične in pravne osebe na podlagi načela varovanja poslovne skrivnosti v skladu s členom 339 PDEU in členom 28 Uredbe (ES) št. 1/2003⁽³¹⁾.

⁽²³⁾ To je pomembno tudi v zvezi z zaščito tretjih oseb pred tveganjem povračilnih ukrepov s strani konkurenta ali trgovskega partnerja, ki lahko nanje izvajata znaten tržni ali gospodarski pritisk. Glej na primer sodbo Sodišča z dne 6. aprila 1995 v zadevi BPB Industries in British Gypsum/Komisija, C-310/93, EU:C:1995:101, točki 26 in 27.

⁽²⁴⁾ Informacijo, ki je bila zaupna, vendar je stara pet let ali več, je treba obravnavati kot zgodovinsko, razen izjemoma, če tožnik ne dokaže, da je še vedno bistven element njegovega poslovnega položaja ali položaja tretje osebe; v zvezi s tem glej zgoraj navedeno sodbo Evonik Degussa/Komisija, točka 64, zgoraj navedeno sodbo Baumeister, točka 54, in sodbo Splošnega sodišča z dne 15. julija 2015 v zadevi Pilkington Group Ltd/Komisija, T-462/12, EU:T:2015:508, točka 58. Glej tudi obvestilo o vpogledu v spis, odstavek 23.

⁽²⁵⁾ Sodba Splošnega sodišča z dne 15. decembra 2011 v zadevi CDC Hydrogene Peroxide Ltd/Komisija, T-437/08, EU:T:2011:752, točka 49 („[...] pa interes[...] družbe, ki je sodelovala pri omejevalnem sporazumu, za izognitev takim tožbam [...] ne pomeni interesa, ki bi ga bilo treba varovati, zlasti glede na pravico vsakogar, da zahteva povračilo škode, ki mu je nastala zaradi ravnanja, ki lahko omeji ali izkrivi konkurenco (sodbi Sodišča z dne 20. septembra 2001 v zadevi Courage in Crehan, C-453/99, Recueil, str. I-6297, točki 24 in 26, in z dne 13. julija 2006 v združenih zadevah Manfredi in drugi, od C-295/04 do C-298/04, ZODL, str. I-6619, točki 59 in 61).“). Podobno člen 5(5) direktive o odškodninskih tožbah določa, da interes podjetij, da se po kršitvi konkurenčnega prava izognejo odškodninskim tožbam, ne predstavlja interesa, ki bi ga bilo treba zaščititi.

⁽²⁶⁾ Za opredelitev poslovne skrivnosti glej člen 2(1) direktive o poslovnih skrivnostih, ki ga je treba razumeti v povezavi s členom 3(2) iste direktive.

⁽²⁷⁾ UL L 1, 4.1.2003, str. 1.

⁽²⁸⁾ Člen 15(1) Uredbe (ES) št. 1/2003; obvestilo o sodelovanju z nacionalnimi sodišči, odstavki 21, 27 in 29; zgoraj navedena sodba Postbank, točka 65. Glej tudi sodbo Sodišča z dne 13. julija 1990 v zadevi Imm Zwartveld, C-2/88, EU:C:1990:315, točki 21 in 22. Opozoriti je treba, da lahko Komisija, kadar je to potrebno zaradi dosledne uporabe člena 101 ali člena 102 PDEU, na lastno pobudo predloži pisne pripombe sodiščem držav članic in v ta namen od zadevnega pristojnega sodišča države članice zahteva, da ji pošlje vse dokumente, potrebne za oceno primera, ali da zagotovi, da ji bodo poslani (glej člen 15(3) Uredbe (ES) št. 1/2003).

⁽²⁹⁾ Glej člen 6(10) direktive o odškodninskih tožbah.

⁽³⁰⁾ Glej člen 16a(2) Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma 81 in 82 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, kakor je bila spremenjena (UL L 123, 27.4.2004, str. 18). Glej tudi odstavek 26 obvestila o sodelovanju z nacionalnimi sodišči v zvezi z zavrnitvijo posredovanja informacij iz pomembnejših razlogov, povezanih s potrebo po zaščiti interesov Unije, ali zaradi preprečitve vsakršnega oviranja delovanja in neodvisnosti Komisije.

⁽³¹⁾ Zgoraj navedena sodba Postbank, točka 90. Glej tudi člen 7 zgoraj navedene Listine o temeljnih pravicah Evropske unije.

28. Če Komisija meni, da bi lahko informacije, za katere je zaprosilo nacionalno sodišče, bile v primeru, ki ga trenutno obravnava, zaupne, pred posredovanjem zadevnih informacij pri nacionalnem sodišču preveri, ali lahko in ali bo zagotovilo varstvo zaupnih informacij ⁽³²⁾. Nacionalno sodišče mora nato učinkovito zagotoviti ustrezno varstvo zaupnih informacij, ki jih imajo pravne ali fizične osebe, od katerih je Komisija informacije pridobila ⁽³³⁾.
29. Če nacionalno sodišče zajamči, da bo varovalo zaupne informacije, Komisija pošlje zahtevane informacije. Nacionalno sodišče lahko nato razkrije informacije v nacionalnih postopkih z uporabo ukrepov za varstvo zaupnosti informacij, ki so bili sporočeni Komisiji, in pri tem upošteva vse pripombe, ki jih je v zvezi s tem predložila Komisija.

III. UKREPI ZA VARSTVO ZAUPNIH INFORMACIJ

A. Uvod

30. Kadar se razkrijejo dokazi, ki vsebujejo zaupne informacije, bi bilo treba uvesti ukrepe za varstvo takih informacij. Direktiva o odškodninskih tožbah primeroma navaja nekatere ukrepe, kot so možnost prilagoditve dokumentov, obravnava za zaprtimi vrati, omejitve kroga oseb, upravičenih prisostvovati razkritju dokazov, in navodila izvedencem, naj pripravijo povzetke informacij v zgoščeni ali sicer nezaupni obliki ⁽³⁴⁾.
31. Seveda bo izbira ukrepa, ki se uporabi za zaščito zaupnih informacij pri odreditvi razkritja, odvisna od posebnih nacionalnih postopkovnih pravil, vključno s tem, v kakšnem obsegu so nekateri ukrepi sploh na voljo. Nacionalna sodišča lahko tudi zahtevajo, da se stranke dogovorijo o ukrepih za varstvo zaupnih informacij.
32. Nacionalna sodišča odločijo o najbolj učinkovitem ukrepu ali kombinaciji ukrepov za varstvo zaupnosti za vsak primer posebej. Izbira je lahko odvisna od več dejavnikov, kot so med drugim:
- (i) narava in tržna, finančna ali strateška vrednost informacij, ki so predmet razkritja (npr. imena strank, cene, struktura stroškov, marže itd.) in, ali je za namen uresničevanja pravic stranke, ki zahteva razkritje, dostop do takih informacij lahko zagotovljen v zgoščeni ali anonimizirani obliki ali ne;
 - (ii) obseg zahtevanega razkritja (tj. količina ali število dokumentov, ki jih je treba razkriti);
 - (iii) število strank, ki jih zadeva pravdni postopek in razkritje. Nekateri ukrepi za varstvo zaupnosti so lahko učinkovitejši od drugih, odvisno od tega, ali je vpleten več kot eden vložnik zahtevka in/ali stranka, od katere se zahteva razkritje;
 - (iv) odnos med strankami (na primer, ali je stranka, od katere se razkritje zahteva, neposredni konkurent stranke, ki to razkritje zahteva ⁽³⁵⁾, ali so med strankami vzpostavljeni tekoči dobavni odnosi itd.);

⁽³²⁾ Obvestilo o sodelovanju z nacionalnimi sodišči, odstavek 25.

⁽³³⁾ Glej odstavek 12 Mnenja Komisije z dne 22. decembra 2014 na prošnjo v skladu s členom 15(1) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe, Minister za zdravje in drugi/Servier Laboratories Limited in drugi, C(2014) 10264 final, na voljo na povezavi: http://ec.europa.eu/competition/court/confidentiality_rings_final_opinion_en.pdf.

⁽³⁴⁾ Glej uvodno izjavo 18 direktive o odškodninskih tožbah.

⁽³⁵⁾ Če sta na primer stranki neposredna konkurenta, mora izbrani ukrep zagotoviti, da način razkritja informacij strankam ne bo omogočil tajnega dogovarjanja ali dal konkurenčne prednosti stranki, ki razkritje zahteva.

- (v) ali so vir informacij, ki naj se razkrijejo, tretje osebe. Upoštevati je treba tudi pravice tretjih oseb, udeleženih v civilnih postopkih, do varstva njihovih zaupnih informacij ⁽³⁶⁾. Stranka, od katere se zahteva razkritje, lahko ima v lasti dokumente tretje osebe, ko lahko zaupni v razmerju do stranke, ki razkritje zahteva, ali do drugih strank v postopku ⁽³⁷⁾;
- (vi) krog posameznikov, ki jim je dovoljen dostop do informacij (tj. ali naj se razkritje odobri samo zunanjim zastopnikom ali se dostop do informacij dovoli tudi stranki, ki razkritje zahteva (predstavnikom podjetja));
- (vii) tveganje nenamernega razkritja;
- (viii) zmožnost sodišča, da zavaruje zaupne informacije v celotnem obdobju civilnih postopkov in tudi po njihovem zaključku. Nacionalna sodišča lahko ugotovijo, da za učinkovito varstvo zaupnih informacij en sam ukrep ne bo zadostoval in bo morda treba med postopkom sprejeti druge ukrepe, ter
- (ix) kakršne koli druge omejitve ali upravna bremena ⁽³⁸⁾, povezana z razkritjem, kot so povečani stroški ali dodatni upravni koraki za nacionalni pravosodni sistem ⁽³⁹⁾, stroški za stranke, morebitne zamude v postopkih itd.
33. Da se strankam prepreči, da bi zaupne dokumente uporabile zunaj postopka, v katerem so bili razkriti, je pomembno, da lahko nacionalna sodišča naložijo odvračilne kazni v primeru neizpolnjevanja obveznosti varovanja zaupnih informacij ⁽⁴⁰⁾. Izbira najučinkovitejših ukrepov za varstvo zaupnih informacij je lahko odvisna od obstoja in zmožnosti uvedbe in izvrševanja sankcij v primeru neizpolnitve ali zavrnitve izpolnjevanja takih ukrepov. Kar zadeva odškodninske tožbe, morajo nacionalna sodišča v skladu s členom 8 direktive o odškodninskih tožbah imeti možnost, da učinkovito naložijo kazni strankam, tretjim osebam in njihovim pravnim zastopnikom, če ne izpolnijo obveznosti, naloženih z odredbo nacionalnega sodišča za varstvo zaupnih informacij, ali zavrnejo njihovo izpolnitev ⁽⁴¹⁾.
34. Natančna narava in obseg sankcij bosta odvisna od nacionalnih pravil. V skladu z direktivo o odškodninskih tožbah sankcije za, med drugim, neizvršitev odredbe o razkritju ali neizpolnjevanje obveznosti, naloženih z odredbo nacionalnega sodišča za varstvo zaupnih informacij, vključujejo možnost sprejetja odločitve v škodo strank ter naložitve plačila stroškov ⁽⁴²⁾. Proti zunanjim pravnim svetovalcem ali izvedencem lahko njihova poklicna združenja uvedejo tudi disciplinske sankcije (npr. začasna izključitev, globe itd.).
35. Če povzamemo, možno je, da bo pri izbiri ukrepov za varstvo zaupnih informacij potrebna celovita ocena več dejavnikov. V sporočilu je v pomoč nacionalnim sodiščem pri tej oceni pripravljen pregled najpogostejših ukrepov, ki se – odvisno od njihove razpoložljivosti na podlagi postopkovnih pravil držav članic – lahko uporabijo za varstvo zaupnih informacij, in pomembnih premislekov v zvezi z njihovo učinkovitostjo.

⁽³⁶⁾ Glej zlasti člen 5(7) direktive o odškodninskih tožbah („Države članice zagotovijo, da imajo osebe, od katerih se zahteva razkritje, možnost, da so zaslišane, preden nacionalno sodišče odredi razkritje [...]“).

⁽³⁷⁾ Stranka, od katere se zahteva razkritje, ni nujno stranka, od katere informacije izvirajo. Stranka je lahko na primer imela dostop do informacij od tretjih strank v upravnem postopku pred Komisijo ali nacionalnim organom, pristojnim za konkurenco. Zgolj ker je imela dostop do informacij, ta stranka še ni upravičena do razkritja zaupnih informacij tretji osebi. Na primer, kar zadeva nezaupne različice dokumentov v zvezi s postopkom zbiranja podatkov, ki so bile pripravljene posebej za namene vpogleda v spis, glej Mnenje Komisije z dne 29. oktobra 2015 na podlagi uporabe člena 15(1) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe, Sainsbury's Supermarkets Ltd/Mastercard Incorporated in drugi, (C(2015) 7682 final), odstavek 23, v katerem je Komisija navedla, da za namene preiskave, ki jo je opravljala Komisija, ni bilo treba sprejeti stališča o tem, ali so bile informacije zaupne v razmerju do drugih strank, in dodala, da pa bi tretje osebe, ki so predložile informacije, lahko nasprotovale posredovanju informacij tožniku. Mnenje je v zaključku navedlo, da „[...] dejstvo, da bi podjetje Mastercard lahko bilo zadovoljno s posameznimi ureditvami, kot je zaupni krog, ne bi nujno zadovoljilo tretjih oseb, ki so predložile informacije“. Mnenje je na voljo na povezavi http://ec.europa.eu/competition/court/sainsbury_opinion_en.pdf.

⁽³⁸⁾ Glej odstavka 6 in 10 zgoraj.

⁽³⁹⁾ Zaradi varstva zaupnih informacij v okviru zahtevkov za razkritje so lahko potrebne spremembe običajnega delovanja sodnih logističnih ali celo telematskih postopkov ali uvedba *ad hoc* postopkov za vsak primer posebej v okviru veljavnega nacionalnega procesnega prava.

⁽⁴⁰⁾ Glej na primer člen 16 direktive o poslovnih skrivnostih, ki določa možnost naložitve sankcij kateri koli osebi, ki ne izpolnjuje ali ne želi izpolniti ukrepov, odrejenih za ohranitev zaupnosti poslovnih skrivnosti med sodnim postopkom.

⁽⁴¹⁾ Glej tudi uvodno izjavo 33 direktive o odškodninskih tožbah. Uporaba sankcij je bistvenega pomena, saj nacionalna sodišča v večini primerov morda ne morejo izvajati nadzora v realnem času, ali stranke izpolnjujejo pravila odredbe o razkritju, zlasti v primeru zaupnega kroga.

⁽⁴²⁾ Člen 8(2) direktive o odškodninskih tožbah.

B. Redigiranje

36. Nacionalna sodišča lahko preučijo, ali naj stranki, od katere se zahteva razkritje, odredijo, naj pripravi izvode dokumentov tako, da odstrani zaupne informacije. Ta postopek se imenuje redigiranje.
37. Redigiranje lahko vključuje nadomestitev vsake zaupne informacije z anonimnimi podatki ali skupnimi števkami ter zamenjavo izbrisanih odstavkov z informativnimi ali smiselnimi nezaupnimi povzetki ali celo popolno počrtnitvijo delov dokumentov, ki vsebujejo zaupne informacije.
38. Od strank, od katerih se zahteva razkritje, se zahteva, da omejijo redigiranja na nujno potrebna za zaščito interesov tistih oseb, od katerih informacije izvirajo (npr. tretjih oseb). Omejeno redigiranje nekaterih zaupnih informacij je lahko zadostno za zaščito vseh zaupnih informacij v enem ali več dokumentih. Če se glede na okoliščine primera na primer redigirajo imena strank, hkrati pa se ne redigirajo zadevne količine izdelka, ki jim je bil dobavljen, je to morda dovolj, da se zagotovi varstvo zaupnosti ⁽⁴³⁾.
39. Možno je, da redigiranje zaupnih informacij brez nadomestitve teh informacij z nezaupnim besedilom ne vzpostavlja pravega ravnovesja med pravico stranke do varstva njenih zaupnih informacij in pravico vložnika zahtevka do dostopa do dokazov za utemeljitev njegovega zahtevka ali ugovora. Redigiranje celotnih strani ali delov dokumentov ali celotnih prilog se lahko šteje za pretirano in morda ni sprejemljivo za namene postopka.

B.1 Redigiranje kot učinkovito sredstvo za varstvo zaupnosti

40. Redigiranje je lahko učinkovit ukrep za varstvo zaupnih informacij, kadar ti razkriti dokumenti in informacije kljub nadomestitvi zaupnih informacij z nezaupnim besedilom ostanejo smiselni in primerni za uresničevanje pravic vložnika zahtevka za razkritje.
41. Zato je lahko ukrep redigiranja še posebej učinkovit, kadar se zaupne informacije nanašajo na tržne podatke ali številke (npr. promet, dobiček, tržni deleži itd.), ki jih je mogoče nadomestiti z reprezentativnimi razponi, ali kadar je mogoče kvalitativne podatke smiselno povzeti.
42. Redigiranje je lahko tudi učinkovit ukrep za varstvo zaupnih informacij, kadar je količina zaupnih informacij, ki je predmet razkritja, omejena. Če je treba redigirati zelo veliko število dokumentov, bi lahko, odvisno od okoliščin zadeve, drugi ukrepi za varstvo zaupnih informacij (npr. zaupni krog itd.) šteli za primernejše ob upoštevanju časa, stroškov in sredstev, potrebnih za pripravo nezaupnih različic.
43. Nazadnje je lahko redigiranje zaupnih informacij tretjih oseb uporaben ukrep tudi kadar ima stranka, od katere se zahteva razkritje, informacije tretjih oseb, ki morda niso zaupne zanjo, so pa lahko zaupne v razmerju do stranke, ki razkritje zahteva ⁽⁴⁴⁾. Do tega bi lahko na primer prišlo, če bi bila vložnik zahtevka, ki bo pridobil dostop do informacij, in tretja oseba konkurenta. V takih primerih mora stranka, od katere se zahteva razkritje, morda zaprositi za stališče tretje osebe glede tega, katere informacije so zaupne, ali drugače pridobiti soglasje tretje osebe o predlogu za redigiranje.
44. Vendar lahko nacionalna sodišča menijo, da je redigiranje manj učinkovit ukrep v tistih primerih, kadar zahtevki vključuje veliko število dokumentov tretjih oseb, ker bi lahko postopek sodelovanja s tretjimi osebami v tem smislu nalogo dodatno zapletel.

⁽⁴³⁾ Dostopnost informacij o dobavljenih količinah je lahko bistvena za količinsko opredelitev škode, povzročene na nižji stopnji dobavne verige (tj. škode, ki je prizadela posredne stranke).

⁽⁴⁴⁾ Do take situacije lahko pride, ker dokumenti tretjih oseb ne vsebujejo zaupnih informacij v razmerju do stranke, od katere se zahteva razkritje, ali ker je stranka, od katere se zahteva razkritje, že imela dostop do nezaupne različice dokumentov, v kateri so bile informacije, ki so se v razmerju do stranke, od katere se zahteva razkritje, šteje za zaupne, predhodno redigirane.

B.2 Redigiranje zaupnih informacij

45. Nacionalna sodišča so lahko – odvisno od različnih postopkovnih pravil – bolj ali manj aktivno vključena v proces redigiranja. Nadzorujejo lahko proces redigiranja in so sogovornik za stranke in tretje osebe. Možno pa je tudi, da so stranke v prvi vrsti odgovorne za pripravo nezaupnih različic in/ali pridobitev soglasja tretjih oseb za predloge za redigiranje, kadar je to ustrezno.
46. V vsakem primeru je lahko za nacionalna sodišča koristno, da za usmerjanje procesa priprave nezaupnih različic izdajo splošna navodila strankam in/ali specifična navodila za postopek v obravnavi, če je to mogoče v skladu z nacionalnimi postopkovnimi pravili. Taka navodila so lahko koristna za določitev postopka, za katerega sodišča pričakujejo, da ga bodo stranke upoštevale pri pripravi nezaupnih različic.
47. Nacionalna sodišča lahko za učinkovito obravnavanje zahtevkov za redigiranje od strank zahtevajo, da: ⁽⁴⁵⁾
- (i) označijo vse zaupne informacije v izvirnih zaupnih dokumentih v oglatih oklepajih in jih obarvajo tako, da ostanejo čitljive, preden sprejmejo odločitev o tem, kaj bi bilo treba redigirati ⁽⁴⁶⁾;
 - (ii) pripravijo seznam vseh informacij, ki so predlagane za redigiranje (vsaka beseda, podatek, odstavek in/ali oddelek, ki naj bi se redigiral);
 - (iii) za vsako predlagano redigiranje predložijo specifične razloge, zakaj bi bilo treba informacije obravnavati kot zaupne;
 - (iv) nadomestijo redigirane informacije z informativnim in smiselnim nezaupnim povzetkom redigiranih informacij ⁽⁴⁷⁾. Preproste oznake, kot so „poslovna skrivnost“, „zaupno“ ali „zaupne informacije“ na splošno niso zadostne. Pri redigiranju kvantitativnih podatkov (npr. prodaja, promet, dobiček, tržni deleži, cene itd.) se lahko uporabijo smiselni razponi ali skupni zneski. Za podatke o prodaji in/ali prometu na primer razponi, ki so večji od 20 % točnega zneska, morda niso smiselni; podobno morda, kar zadeva tržne deleže, glede na okoliščine postopka v obravnavi pred sodiščem, razponi, ki so večji od 5 % točne številke, niso smiselni ⁽⁴⁸⁾;
 - (v) predložijo nezaupne različice zadevnih dokumentov, ki odražajo strukturo in obliko zaupnih različic. Zlasti informacije iz izvirnega dokumenta, kot so naslovi ali razdelki, številke strani in oznake odstavkov, naj ostanejo nespremenjeni, tako da oseba, ki bere dokument, lahko razume obseg redigiranja in njegov učinek na zmožnost razumevanja informacij po razkritju;
 - (vi) zagotovijo, da so predložene nezaupne različice tehnično zanesljive in da redigiranih informacij ni mogoče pridobiti z nobenim sredstvom, niti z uporabo forenzičnih orodij.
48. Ko stranke predložijo svoje zahteve za redigiranje ali se dogovorijo o predlogu za redigiranje, nacionalno sodišče odloči, ali je predlagano redigiranje sprejemljivo.
49. Po opravljenem redigiranju se lahko nezaupne različice izvirnih dokumentov uporabljajo v celotnem civilnem postopku in dodatno varstvo ni potrebno.

⁽⁴⁵⁾ Za zgled glej obvestilo o vpogledu v spis, odstavki 35–38, Smernice o zahtevkih po zaupnosti v protimonopolnih postopkih, ki jih vodi Komisija, odstavki 18–26, na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf, in neformalne smernice GD za konkurenco o zahtevkih po zaupnosti, na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_en.pdf.

⁽⁴⁶⁾ Lahko se uporabi na primer uporabi sistem barvnega označevanja za nakazovanje, kateri stranki pripadajo zaupne informacije oziroma ali se to nanaša na informacije tretjih oseb.

⁽⁴⁷⁾ Glej na primer člen 103(3) Poslovnika Splošnega sodišča.

⁽⁴⁸⁾ Za razpone glede prodaje, podatkov o prometu in tržnih deležev glej odstavek 22 Smernic o zahtevkih po zaupnosti v protimonopolnih postopkih, ki jih vodi Komisija, na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf.

C. Zaupni krogi

50. Zaupni krog je ukrep razkritja, pri katerem stranka, od katere se zahteva razkritje, da na razpolago specifične kategorije informacij, vključno z zaupnimi informacijami, samo določenim kategorijam posameznikov ⁽⁴⁹⁾.

C.1 Zaupni krogi kot učinkovito sredstvo za varstvo zaupnosti

51. Za nacionalna sodišča so lahko zaupni krogi učinkovit ukrep za varstvo zaupnosti v različnih okoliščinah.
52. Prvič, zaupni krogi so lahko učinkoviti za zagotovitev razkritja kvantitativnih podatkov (npr. prihodki, cene ali marže itd.) ⁽⁵⁰⁾ ali zelo strateških poslovnih informacij, ki so sicer pomembne za zahtevek stranke, vendar jih je zelo težko smiselno povzeti ⁽⁵¹⁾, ali ki jih ni mogoče razkriti brez tveganja, da se pretirano redigirajo ⁽⁵²⁾, in torej brez izgube dokazne vrednosti.
53. Drugič, zaupni krogi lahko omogočajo postopkovno ekonomičnost in učinkovitost, zlasti kadar je število zahtevanih dokumentov obsežno, vsi dokumenti pa so v celoti v krogu (tj. v izvorni različici brez redigiranja). V praksi se lahko zgodi, da se stranke ne dogovorijo o razkritju neredigiranih različic nekaterih dokumentov v zaupnem krogu in bodo morale še vedno pripraviti zaupne in nezaupne različice nekaterih dokumentov. Kljub temu pa lahko tudi v takih primerih zaupni krogi zmanjšajo potrebo po razpravah med strankami glede zaupnosti in s tem morebitne zamude.
54. Tretjič, zaupni krogi se lahko organizirajo v elektronski obliki (npr. e-razkritje). Zato pri zaupnih krogih ni nujno potrebna fizična izročitev informacij ali fizična navzočnost članov kroga na določeni lokaciji.
55. Zaupni krogi lahko pripomorejo k doseganju ravnovesja med potrebo po razkritju in obveznostjo varstva zaupnih informacij ⁽⁵³⁾. Z razkritjem dokumentov v zaupnem krogu se ustrezne zaupne informacije učinkovito razkrijejo, vendar je morebitna škoda, ki bi jo lahko povzročilo razkritje, nadzorovana ali zmanjšana na najmanjšo možno z omogočanjem dostopa omejenemu krogu posameznikov glede na različne okoliščine primera (npr. narava dokumentov, razmerje med strankami, sestava kroga, dokumenti tretjih oseb itd.).

⁽⁴⁹⁾ Ta ukrep razkritja se lahko v posameznih jurisdikcijah imenuje tudi klubi zaupnosti ali podatkovne sobe. Tovrsten ukrep se lahko uporabi tudi v upravnih postopkih. Za postopke Komisije glej Obvestilo Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU (UL C 308, 20.10.2011, str. 6), odstavek 96 in 97; v zvezi z podatkovnimi sobami glej Najboljše prakse pri razkritju informacij v podatkovnih sobah v postopkih na podlagi členov 101 in 102 PDEU ter uredbe EU o združitvah, odstavek 9, na voljo na povezavi http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/disclosure_information_data_rooms_en.pdf. V zvezi z zaupnimi krogi glej Navodila o uporabi zaupnih krogov v postopkih Komisije, ki so na voljo na http://ec.europa.eu/competition/antitrust/conf_rings.pdf.

⁽⁵⁰⁾ Glej zgoraj navedene smernice o nadaljnjem prenosu, odstavek 43.

⁽⁵¹⁾ Glej na primer poročilo OECD z dne 5. oktobra 2011 o postopkovni pravičnosti: vprašanja preglednosti v civilnih in upravnih izvršilnih postopkih, str. 12, na voljo na www.oecd.org/competition/mergers/48825133.pdf; glej tudi Pripravljeno sporočilo o preglednosti in postopkovni pravičnosti kot dolgoročni temi za obdobje 2019–2020, 6.–8. junij 2018, Konferenčni center OECD, str. 4, na voljo na [http://www.oecd.org/officialdocuments/publicdisplaydocumentpdf/?cote=DAF/COMP/WD\(2018\)6&docLanguage=En](http://www.oecd.org/officialdocuments/publicdisplaydocumentpdf/?cote=DAF/COMP/WD(2018)6&docLanguage=En).

⁽⁵²⁾ Kar zadeva podatke, ki so jih zbrali zunanji izvajalci od udeležencev v raziskavi Komisije, je Komisija v odstavku 21 svojega zgoraj navedenega mnenja v zadevi Sainsbury's Supermarkets Ltd/MasterCard Incorporated in drugi na primer ugotovila, da informacij ni bilo mogoče anonimizirati na način, ki bi v celoti spoštoval zakoniti interes ponudnikov podatkov pri varstvu njihovih zaupnih informacij.

⁽⁵³⁾ Glej v tej zvezi razkritje v zaupnem krogu, ki ga je odredilo Splošno sodišče v sodbi z dne 14. marca 2014 v zadevi Cementos Portland Valderrivas, SA/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, točka 24: „[...] zaradi uravnoteženja načela kontradiktornosti na eni strani ter značilnosti predhodne preiskovalne faze postopka, v kateri zadevno podjetje nima niti pravice do seznanitve z bistvenimi elementi, na katere se opira Komisija, niti pravice do vpogleda v spis, na drugi strani je bil s sklepom z dne 14. maja 2013 vpogled v informacije, ki jih je predložila Komisija, omejen samo na odvetnike tožeče stranke, ki so morali zato podpisati izjavo o zaupnosti.“

56. Vendar lahko nacionalna sodišča pri odločanju, ali in v kolikšnem obsegu bi bilo treba dokaze vključiti v zaupni krog, za pomembno štejejo to, da lahko informacije, vključene v zaupni krog, omejijo obseg, v katerem so lahko dostopne in/ali se uporabljajo v naslednjih fazah postopka (npr. obravnave, objava itd.). Nacionalna sodišča lahko za upoštevno štejejo tudi, ali bi bile nato še vedno potrebne nezaupne različice dokumentov, in, če bi bile, število dokumentov, ki bi jih bilo treba redigirati v vsakem primeru.

C.2 Organizacija zaupnega kroga

57. Če nacionalno sodišče meni, da je zaupni krog učinkovit ukrep razkritja v danem primeru, lahko z odredbo odloči o številnih zadevnih vidikih, kot so (a) informacije, ki se vključijo v zaupni krog; (b) sestava zaupnega kroga; (c) izjave o zaupnosti, ki jih naj podajo stranke, in (d) logistična organizacija zaupnega kroga. Nekateri vidiki so morda že določeni v nacionalnih postopkovnih pravilih ali splošnih navodilih nacionalnega sodišča ⁽⁵⁴⁾.

a. Opredelitev informacij, dostopnih v zaupnem krogu

58. Vsak zaupni krog, ki ga je odredilo nacionalno sodišče, bo običajno opredelil kategorije informacij ali konkretne dokaze, ki jih je treba vključiti v zaupni krog. V praksi se lahko stranke pred odredbo sodišča dogovorijo o dokumentih ali informacijah, ki jih je treba vključiti v zaupni krog, ali pa jih k dogovoru o tem pozove sodišče.

b. Sestava zaupnega kroga

59. Sodišče lahko po obravnavi stališč strank, bodisi pisno bodisi na ustni obravnavi, ali na podlagi dogovora strank odredi, kdo bodo člani zaupnega kroga, pa tudi stopnje dostopa članov ⁽⁵⁵⁾.

60. Člani zaupnega kroga so lahko tisti posamezniki, ki bodo imeli pravico, da pregledajo dokumente v zaupnem krogu. Odločitev o sestavi zaupnega kroga bo odvisna od okoliščin primera, zlasti od narave informacij, na katere se nanaša zahtevek za razkritje.

61. Člani zaupnega kroga so lahko zunanji svetovalci strank (npr. zunanji pravni svetovalci ali drugi svetovalci), notranji pravni svetovalci in/ali drugi predstavniki podjetij. Glede na nacionalna pravila in posebne okoliščine primera so lahko zaupni krogi sestavljeni samo iz zunanjih svetovalcev ali iz kombinacije zunanjih in notranjih svetovalcev.

Zunanji svetovalci

62. Med zunanjimi svetovalci so lahko pravni svetovalci in drugi svetovalci ali izvedenci, kot so računovodje, ekonomisti, finančni svetovalci ali revizorji, odvisno od potreb danega primera.

63. Ob upoštevanju razmerja med strankami, ki zahtevajo razkritje, in strankami, od katerih se razkritje zahteva, ter informacijami, ki jih je treba razkriti, lahko sodišče meni, da je treba omejiti dostop do zaupnega kroga na svetovalce, ki niso vključeni v postopke odločanja v družbah, ki jih zastopajo ⁽⁵⁶⁾. To pogosto velja za zunanje svetovalce.

⁽⁵⁴⁾ Za primer ukrepov organizacije postopka glej Praktične določbe za izvajanje Poslovnika Splošnega sodišča, ki jih je sprejelo Splošno sodišče, zlasti oddelek VI, ki obravnava zaupnost (UL L 152, 18.6.2015, str. 1). Na primer za pravila o zaupnih krogih in pravila o podatkovnih sobah, ki se uporabljajo za namen upravnih postopkov Komisije, glej oddelek 4.3 zgoraj navedenih Najboljših praks pri razkritju informacij v podatkovnih sobah v postopkih na podlagi členov 101 in 102 PDEU ter uredbe EU o združitvah; Prilogo A k najboljšim praksam, standardna pravila o podatkovnih sobah (za razkritje zaupnih informacij samo zunanjim svetovalcem), na voljo na: https://ec.europa.eu/competition/antitrust/data_room_rules_en.pdf; in zgoraj navedena Navodila o uporabi zaupnih krogov, zlasti oddelek 5 o sklenjenem dogovoru o razkritju.

⁽⁵⁵⁾ V odločitvi o sestavi zaupnega kroga se lahko določi tudi največje število članov na stranko.

⁽⁵⁶⁾ Glej uvodno izjavo 18 direktive o odškodninskih tožbah („omejitve kroga oseb, upravičenih prisostvovati razkritju dokazov“).

64. V nasprotju z zunanjimi svetovalci imajo lahko notranji pravni svetovalci ali predstavniki družbe v družbi številne različne funkcije in so pogosto neposredno ali posredno vključeni v strateško odločanje podjetja. Zato lahko v nekaterih okoliščinah obstaja tveganje, da bo dostop do nekaterih zaupnih informacij v zaupnem krogu vplival na poslovne ali strateške nasvete notranjega pravnega svetovalca upravi družbe. Do tega lahko pride na primer, kadar sta stranki v civilnem postopku dejanska ali potencialna konkurenta in bi jima lahko dostop do poslovno občutljivih ali strateških informacij omogočil neupravičeno konkurenčno prednost; kadar sta stranki v dobavnem odnosu ali kadar informacije, ki se razkrijejo, vključujejo še vedno veljavne sporazume.
65. Nacionalna sodišča lahko pri odločanju, ali naj dostop omejijo le na zunanje svetovalce, preučijo naravo informacij ter to, ali tak omejen dostop strankam omogoča, da v sodnih postopkih učinkovito uveljavljajo svoje pravice, kakor so jim priznane z zakonodajo EU ⁽⁵⁷⁾ in nacionalno zakonodajo.

Notranji pravni svetovalci in/ali drugi predstavniki podjetja

66. V nekaterih okoliščinah lahko nacionalno sodišče šteje, da je primerno, da se dostop do zaupnih krogov omogoči notranjim pravnim svetovalcem in/ali predstavnikom podjetja (npr. vodstvenim delavcem ali drugemu osebju ⁽⁵⁸⁾). Dostop do informacij s strani notranjih pravnih svetovalcev in/ali predstavnikov podjetij se lahko oceni za vsak primer posebej in je lahko odvisen od tega, kako blizu so posamezniki, ki jih stranke predlagajo, poslovanju, področju dejavnosti in operativnemu poslovanju, na katere se nanaša zahtevek, ali od drugih dejanskih okoliščin.
67. Tak dostop se lahko odobri, kadar se vse ali del zadevnih zaupnih informacij šteje za poslovno manj občutljive ali kadar ni verjetno, da bi razkritje zaposlenim v podjetju povzročilo škodo zaradi, na primer, odnosa med strankama.
68. Na utemeljen predlog strank se lahko dostop do nekaterih informacij odobri tudi notranjim pravnim svetovalcem in/ali drugim predstavnikom družbe ⁽⁵⁹⁾, običajno kadar zunanji pravni svetovalci, ki so imeli dostop do informacij, menijo, da ne morejo ustrezno zastopati interesov svoje stranke, ne da bi se ji razkrili določeni podatki. Do tega bi lahko na primer prišlo, kadar zunanji pravni svetovalci ne more oceniti točnosti ali relevantnosti informacij za zahtevek stranke ali kadar so informacije zelo tehnične ali se nanašajo na določen izdelek/storitev in je za oceno relevantnosti potrebno poznavanje sektorja ali panoge ⁽⁶⁰⁾.
69. Poleg tega lahko pravni redi v nekaterih državah članicah v posebnih situacijah omogočajo pridobitev soglasja nacionalnega sodišča za izmenjavo specifičnih informacij z notranjimi pravnimi svetovalci ali predstavniki podjetja, ne da bi se posameznikom dovolilo, da postanejo člani kroga.

Pravice dostopa

70. Če je zaupni krog sestavljen iz kombinacije zunanjih svetovalcev in notranjih pravnih svetovalcev in/ali predstavnikov podjetij, je mogoče, da imajo vsi člani kroga dostop do vseh informacij, ki se razkrijejo v krogu, ali da se odobrijo različne pravice dostopa.
71. Zaupni krogi so lahko organizirani z dvema stopnjama dostopa: notranjim krogom, sestavljenim iz zunanjih pravnih in/ali drugih svetovalcev, ki imajo pravico dostopa do najbolj občutljivih informacij, in zunanjim krogom, sestavljenim iz notranjih pravnih svetovalcev in/ali predstavnikov podjetij, ki imajo pravico dostopa do preostalih zaupnih informacij.

⁽⁵⁷⁾ Glej na primer člen 9(2) direktive o poslovnih skrivnostih.

⁽⁵⁸⁾ Na primer posamezniki, zaposleni v vložniku zahtevka na podlagi pogodb o zaposlitvi ali drugih vrst sporazumov o storitvah ali pogodbenih sporazumov.

⁽⁵⁹⁾ Za zgled glej zgoraj navedeno obvestilo o vpogledu v spis, odstavek 47.

⁽⁶⁰⁾ Člen 9(2) direktive o poslovnih skrivnostih določa, da v pravnih postopkih, povezanih z razkritjem poslovnih skrivnosti, omejeni krog oseb, pooblaščen za dostop do dokazov, sestavlja vsaj ena fizična oseba vsake stranke. Ta zahteva je omejena na (domnevne) poslovne skrivnosti.

72. Na utemeljeno zahtevo stranke, od katere se zahteva razkritje, lahko sodišče – odvisno od nacionalnih postopkov – naloži tudi posebne omejitve v zvezi z dostopom nekaterih članov zaupnega kroga do specifičnih dokumentov.
73. V nekaterih primerih se lahko dostop do zaupnih krogov odobri tudi upravnim in/ali podpornim uslužbencem (vključno na primer z zunanjimi ponudniki podpore za elektronsko razkritje ali pravdni postopek, ki zagotavljajo elektronske tehnične storitve) pod nadzorom drugih oseb, ki so identificirane za dostop do kroga, in z enakimi obveznostmi glede zaupnosti.
74. Nazadnje, potem ko sodišče sprejme odločitev o sestavi zaupnega kroga, bo morda ustrezno določiti vsakega posameznega člana glede na ime, vlogo ali funkcijo in odnos s strankami ⁽⁶¹⁾. Sodišče lahko določi tudi osebe sodišča, ki je navzoče ali lahko dostopa do kroga skupaj s strankami ali v katerem koli drugem času v primeru zaupnih krogov na fizičnih lokacijah.

c. *Pisna izjava članov zaupnega kroga*

75. Sodišče lahko od članov zaupnega kroga zahteva, da mu predložijo pisne izjave. Te izjave bi se nanašale na njihove obveznosti glede dostopa do zaupnega kroga in zlasti na zaupno obravnavo nekaterih informacij, vključenih v zaupni krog ⁽⁶²⁾.
76. Take izjave lahko med drugim zadevajo dolžnost, da se zaupnih informacij brez izrecnega soglasja sodišča ne sme razkriti nobeni osebi, ki ni tista, ki jo je sodišče uvrstilo na seznam oseb z dostopom do zaupnega kroga; obveznost uporabe zaupnih informacij samo za namen civilnih postopkov, v katerih je bila izdana odredba za razkritje; obveznost zagotoviti ustrezno hrambo informacij; obveznost, da se sprejmejo vsi ukrepi, ki so potrebni v zadevnih okoliščinah, da se prepreči nepooblaščen dostop; prepoved kopiranja, tiskanja, prenašanja, drugega posnemanja, posredovanja ali sporočanja dokumentov, do katerih se dostopa; obveznost, da se vrnejo ali uničijo vse kopije dokumentov, ki vsebujejo zaupne informacije; obveznost, da po določenem datumu osebe, identificirane za dostop do dokumentov, do njih ne morejo več dostopati z nobenega računalnika ali naprave itd.
77. Kadar sodišče dovoli dostop do zaupnega kroga le zunanjim svetovalcem, jim lahko naloži, da ne smejo razkriti zaupnih informacij svojim strankam. To je lahko zelo pomembno v tistih jurisdikcijah, v katerih so zunanji pravni svetovalci v skladu z deontološkimi pravili odvetniške zbornice ali drugimi pravili zavezani, da delijo informacije s svojimi strankami ⁽⁶³⁾. V ta namen bi bilo morda treba, če se stranke strinjajo s takimi omejitvami za namene zaupnega kroga, zunanje pravne svetovalce, ki so člani zaupnega kroga (morda pa tudi njihove odvetniške pisarne), izrecno oprostiti obveznosti, da strankam razkrijejo informacije, ki so vključene v zaupni krog ⁽⁶⁴⁾.
78. Poleg tega lahko za notranje pravne svetovalce in predstavnike podjetij, ki sodelujejo v zaupnem krogu, veljajo dodatne zahteve. Nacionalno sodišče lahko na primer šteje, da je primerno odrediti, da zadevni zaposleni za določen čas ne deluje na področju poslovanja, na katerega se nanaša zahtevek.

d. *Logistična organizacija zaupnega kroga*

79. Nacionalna sodišča bodo morda morala v zvezi z zaupnimi krogi odločiti o različnih organizacijskih, infrastrukturnih in logističnih ukrepih.

⁽⁶¹⁾ Glej zgoraj navedeno mnenje Komisije v zadevi Servier, odstavek 22.

⁽⁶²⁾ Komisija na primer v svojih upravnih postopkih uporablja standardni sporazum o nerazkrivanju podatkov, ki je na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/nda_en.pdf.

⁽⁶³⁾ To je odstopanje od običajne prakse, v skladu s katero lahko zunanji pravni svetovalec stranke svoji stranki razkrije informacije in procesno gradivo, ki jih prejme od drugih strank v postopku, ter o njih s stranko pristo razpravlja.

⁽⁶⁴⁾ Tudi Komisija lahko v svoji upravni praksi zahteva opustitev dolžnosti razkritja informacij med odvetnikom in stranko; glej na primer zgoraj navedena Navodila o uporabi zaupnih krogov, odstavek 13, in zgoraj navedene Najboljše prakse pri razkritju informacij v podatkovnih sobah, odstavek 23.

80. Prvič, zaupni krogi lahko vključujejo fizično ali elektronsko razkritje zaupnih informacij. Fizično razkritje se lahko organizira v prostorih sodišča, v katerih ima nadzor nad razkritjem sodno osebje, ali pa to razkritje organizirajo stranke v svojih prostorih brez sodelovanja sodišča. Fizično razkritje lahko vključuje izročitev papirnih kopij dokumentov, pa tudi razkritje dokazov prek CD-ja, DVD-ja ali ključa USB na fizični lokaciji v prostorih sodišča ali v prostorih strank.
81. Če razkritje informacij v zaupnem krogu poteka v prostorih sodišča, bo sodišče morda moralo zagotoviti, da so naprave za dostop do informacij ustrezne, razen če je osebam, ki dostopajo do zaupnega kroga, dovoljeno, da prinesejo svojo opremo.
82. Razkritje informacij v zaupnem krogu se lahko izvede tudi elektronsko. V takem primeru se informacije naložijo in shranijo na elektronski lokaciji (npr. v oblaku), dostop do njih pa je zaščiten z ustreznim šifriranjem.
83. Drugič, sodišče lahko določi trajanje dostopanja do zaupnega kroga.
84. Tretjič, sodišče bo morda določilo tudi čas razpoložljivosti sob za razkritje (npr. samo med delovnim časom) ter opredeliti, ali mora biti sodno osebje prisotno v prostorih za razkritje in ali je mogoče v sobe prinesiti beležke ali spise itd.
85. Nazadnje lahko nacionalna sodišča, da bi zagotovila, da so zaupne informacije, razkrite v zaupnem krogu, med celotnim postopkom zaščitene, od strank zahtevajo, da predložijo tako zaupno kot tudi nezaupno različico svojega procesnega gradiva (nezaupna različica naj na primer vsebuje samo kvantitativne podatke v zgoščeni ali anonimizirani obliki), da zaupne informacije navedejo samo v zaupni prilogi ali da sprejmejo druge ukrepe za zaščito zaupne narave informacij. Več podrobnosti o tem je v oddelku IV v nadaljevanju.

D. Imenovanje izvedencev

86. V nekaterih jurisdikcijah se lahko nacionalna sodišča odločijo, da za dostop do določenih zaupnih informacij, na katere se nanaša zahtevek za razkritje, imenujejo tretjo osebo s strokovnim znanjem na posameznem področju (npr. računovodstvo, finance, konkurenčno pravo, revizija itd.). Vloga takega izvedenca, ki ga imenuje sodišče, je lahko drugačna od izvedencev, ki jih imenuje stranka, ki se pogosto uporabljajo v nekaterih jurisdikcijah za podporo zahtevka ali ugovora stranke.
87. Če nacionalna postopkovna pravila to dovoljujejo, je lahko na primer naloga izvedenca pripraviti smiseln nezaupen povzetek informacij, ki se dajo na voljo stranki, ki razkritje zahteva. Alternativno se lahko, če to dovoljujejo veljavna nacionalna postopkovna pravila, izvedencu poveri naloga, da pripravi zaupno poročilo, ki se lahko da na voljo samo zunanjim pravnim in/ali drugim zunanjim svetovalcem stranke, ki razkritje zahteva, tej stranki sami pa se lahko da na voljo nezaupna različica poročila.

D.1 Imenovanje izvedencev kot učinkovito sredstvo za varstvo zaupnosti

88. Prvič, imenovanje izvedencev se lahko izkaže za učinkovit ukrep, kadar so informacije, ki jih je treba razkriti, poslovno zelo občutljive in kvantitativne ali tehnične narave (npr. informacije, vključene v poslovne knjige ali računovodske obračune, podatki o strankah, proizvodni postopki itd.). V takih primerih lahko izvedenci povzamejo in/ali združijo zaupne informacije, da bi te postale dostopne vložniku zahtevka za razkritje.
89. Drugič, imenovanje izvedencev je lahko učinkovito tudi, kadar ena od strank zahteva nadaljnji dostop do zaupnih dokumentov, ki vsebujejo osnovne podatke, na primer za oceno zanesljivosti metodologij, uporabljenih za oceno obsega škode, naprej prenesenih povečanih stroškov itd.
90. Tretjič, v primerih, kadar se veliko število dokumentov, ki jih je treba razkriti, nanaša na zaupne informacije tretje osebe, lahko sodišča menijo, da je bolj učinkovito imenovati izvedenca, ki se mu odobri dostop do teh informacij in zaupa oblikovanje mnenja glede njihove zaupne narave, kot da bi sodelovala v razpravah s strankami o obsegu redigiranja ali vzpostavila zaupni krog.

D.2 Navodila izvedencem

91. Nacionalno sodišče lahko imenuje izvedence in jim da navodila. Nacionalna sodišča lahko, odvisno od različnih postopkovnih pravil, imenujejo neodvisne zunanje izvedence s seznama izvedencev, ki jih je odobrilo sodišče, s seznama izvedencev, ki so jih predlagale stranke itd. Nacionalno sodišče bo morda moralo v skladu z nacionalnimi postopkovnimi pravili pri imenovanju izvedenca odločiti, kdo bo nosil njegove stroške.
92. Ko je izvedenec imenovan, lahko nacionalna sodišča od njega zahtevajo, da predloži pisne izjave v zvezi z zaupno obravnavo vseh informacij, do katerih bo dostopal.
93. Kot v primeru članov zaupnega kroga se lahko od izvedencev zahteva, da morajo dati svoje soglasje, da ne bodo razkrili zaupnih informacij nobeni osebi, ki ni na seznamu sodišča, ali brez izrecnega soglasja sodišča; da bodo uporabljali zaupne informacije samo za namene civilnih postopkov, v katerih je bila izdana odredba za razkritje; da bodo zagotovili ustrezno hrambo informacij; da bodo sprejeli vse ukrepe, ki so potrebni v zadevnih okoliščinah, da se prepreči nepooblaščen dostop, ter da bodo vrnili ali uničili vse kopije dokumentov, ki vsebujejo zaupne informacije, itd. Take izjave lahko vsebujejo tudi sankcije za kršitev dolžnosti varovanja zaupnosti.
94. Od izvedencev se lahko zahteva, da prijavijo vsa nasprotja interesov, ki bi jim lahko preprečevala izvajanje njihove naloge.
95. Poleg tega lahko sodišče izvedencu odredi, kakšno vrsto poročila naj pripravi, in ga obvesti o tem, ali bi bili lahko potrebni zaupna in nezaupna različica poročila.
96. Kadar se pripravi zaupna različica izvedenskega poročila, lahko sodišče odloči, da se poročilo da na voljo le zunanjim svetovalcem strank, stranke pa lahko dostopajo le do nezaupne različice poročila. Če nacionalno sodišče omeji dostop do zaupne različice poročila, ki ga je pripravil izvedenec, le na zunanje svetovalce stranke, ta zaupnih informacij, ki jih vsebuje zadevna zaupna različica, ne bo smel deliti s svojo stranko ⁽⁶⁵⁾. Če sodišče odloči, da se lahko zunanjemu svetovalcu razkrijejo tudi osnovni podatki, ki jih je uporabil neodvisni izvedenec, bo morda treba vzpostaviti ločeno ureditev varovanja zaupnosti.
97. Če imajo notranji pravni svetovalci in/ali zastopniki družbe dostop do zaupne različice izvedenskega poročila, lahko sodišče tudi od njih zahteva, da predložijo pisno izjavo v zvezi z zaupno obravnavo informacij, do katerih imajo dostop.

IV. VARSTVO ZAUPNIH INFORMACIJ MED CELOTNIM POSTOPKOM IN PO NJEM

98. Pri razkritju zaupnih informacij bi lahko nacionalna sodišča preučila, kako je mogoče te informacije uporabiti med celotnim postopkom in po njem ⁽⁶⁶⁾. Če na primer zunanji ali notranji svetovalci strank v svojem procesnem gradivu uporabljajo informacije, do katerih so dostopali v zaupnem krogu ali ki so vključene v zaupno izvedensko poročilo, lahko nacionalna sodišča od njih zahtevajo, da se na take informacije sklicujejo le v zaupnih prilogah, ki se predložijo skupaj z glavnim procesnim gradivom ⁽⁶⁷⁾.
99. Če se želijo zunanji pravni svetovalci strank ali priče na zaupne informacije sklicevati med sodno obravnavo ali zaslišanjem izvedenca v zvezi s takimi dokazi, lahko nacionalna sodišča organizirajo obravnave, zaprte za javnost, če je to mogoče v skladu z veljavnimi postopkovnimi predpisi. Alternativno je mogoče, da svetovalci strank sodnika ustno usmerijo na take informacije, ne da bi jih razkrili na javni obravnavi.
100. Potreba po varstvu zaupnih informacij se lahko pojavi tudi pozneje, na primer v času sprejetja sodb, med pritožbenim postopkom, v času uradnega obvestila o njih ali njihove objave ali v primeru zahtevkov za dostop do evidenc sodišča.

⁽⁶⁵⁾ Kot velja za zunanje pravne svetovalce pri zaupnem krogu, bodo morda morale stranke zunanje svetovalce oprostiti morebitnih obveznosti, da jim razkrijejo zaupne informacije iz poročila. Glej odstavek 77.

⁽⁶⁶⁾ Varstvo zaupnih informacij je splošno načelo prava EU. Glej opombo 18 zgoraj.

⁽⁶⁷⁾ Nezaupne različice procesnega gradiva morajo drugim strankam omogočiti, da razumejo argumente in dokaze, na katere se sklicujejo, da lahko o zadevi razpravljajo s svojimi pravnimi zastopniki in jim dajo ustrezna navodila.

A. Obravnave, zaprte za javnost

101. V skladu z načelom sodstva, odprtega za javnost, so civilni postopki na splošno javni ⁽⁶⁸⁾ in nacionalna sodišča lahko iščejo ravnovesje med interesom za varstvo zaupnih informacij in potrebo po omejitvi poseganja v načelo javnosti sojenja.
102. Sodišča se lahko v skladu z nacionalnimi pravili odločijo, da bodo izključila sklicevanja na zaupne informacije na javnih obravnava ali da bodo za javnost zaprte obravnave tistih delov, v katerih bi se lahko razpravljalo o zaupnih informacijah. V slednjem primeru bi se morala nacionalna sodišča odločiti, komu bi bila dovoljena udeležba na zaprti seji. Ta odločitev je lahko odvisna od tega, kako in komu so bile zaupne informacije razkrite (npr. zunanjim svetovalcem strank, izvedencu, predstavnikom podjetja strank itd.).
103. V obravnava (ali delih obravnava), zaprtih za javnost, lahko načeloma sodelujejo samo tisti zunanji svetovalci in/ali notranji pravni svetovalci ali drugi predstavniki podjetij, ki jim je bil odobren dostop do zaupnih dokumentov v zaupnem krogu in (če je to relevantno) izvedenec, ki je imel dostop do informacij.
104. Obravnave, zaprte za javnost, so lahko učinkovito sredstvo za navzkrižno zaslišanje strank ali prič glede zaupnih dokazov, razkritih v zaupnem krogu, ali za zaslišanje izvedencev o zaupnih dokazih, vključenih v njihova poročila.

B. Uradno obvestilo strankam in objava

105. Sodišče bi moralo morda preučiti tudi, kako zaščititi zaupne informacije v različici sodbe, o kateri se uradno obvestijo stranke, brez poseganja v pravico strank do pritožbe.
106. Poleg tega bodo morala nacionalna sodišča morda zaščititi zaupne informacije, če se odločbe ali sodbe objavijo. Nacionalna sodišča lahko preučijo, ali naj se zaradi varstva zaupnih informacij strank ali tretjih oseb ob izdaji sodbe in odrejanju njene objave anonimizirajo vse informacije, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti vir informacij, oziroma v javno dostopni različici sodne odločbe redigirajo tisti deli, ki se nanašajo na zaupne informacije ⁽⁶⁹⁾. V tem postopku lahko sodišče stranke pozove, naj mu pomagajo opredeliti informacije, ki se ne bi smele razkriti širši javnosti (npr. z zahtevo po označeni različici) ⁽⁷⁰⁾.

C. Dostop do evidenc sodišča

107. Nacionalna sodišča bodo morda morala zaščititi zaupne informacije v zvezi z zahtevki za dostop do evidenc sodišča (ki se nanašajo bodisi samo na zaupno različico sodbe bodisi na celoten spis), če je to možno zahtevati v skladu z nacionalnimi postopkovnimi pravili.
108. Sodišča se lahko glede na nacionalna pravila odločijo, da bodo omejila dostop do evidenc sodišča glede dela spisa (npr. zavrnejo lahko dostop do dokumentov, razkritih v zaupnem krogu, poročil izvedencev, zapisnikov obravnava, zaprtih za javnost, zaupne različice procesnega gradiva itd.) ali glede celotnega spisa.

⁽⁶⁸⁾ Glej člen 6 Evropske konvencije o človekovih pravicah in člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, navedeni zgoraj. V nekaterih državah članicah izjeme od tega načela zadevajo ohranjanje javnega reda, varstvo temeljnih pravic ali druge osrednje cilje.

⁽⁶⁹⁾ Glej tudi člen 9(2)(c) direktive o poslovnih skrivnostih.

⁽⁷⁰⁾ Kot zgled za opravljanje tega postopka glej smernice o pripravi javnih različic sklepov Komisije, na voljo na https://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_versions_antitrust_04062015.pdf.

109. V zvezi s tem lahko nacionalna sodišča med drugim stranke pozovejo, naj navedejo, kateri dokumenti so zaupni, tako da ne bodo dostopni nikomur, ki ni stranka v postopku, ali za evidence sodišča zahtevajo nezaupne različice zadevnih dokumentov. Če je bilo na primer v postopku razkrito veliko število zaupnih dokumentov in so bili za zaščito zaupnosti uporabljeni ukrepi, kot so zaupni krogi, lahko sodišče preuči tudi, ali bi bilo treba v evidence sodišča vnesti le nezaupne različice vlog, zapisnikov obravnav, zaprtih za javnost ⁽⁷¹⁾, ali izvedenskih poročil. Sodišče lahko preuči možnost, da bi se za določeno obdobje delno ali popolnoma preprečil dostop do spisa sodišča.
110. Sodišča bodo morda morala pri odločanju, ali dostop delno ali v celoti omejiti, med drugim oceniti, kdo zahteva dostop do spisa sodišča. Sodišča bodo morda morala na primer upoštevati, da osebe, ki zahtevajo dostop, lahko delujejo na istem trgu ali se ukvarjajo z isto poslovno dejavnostjo kot stranke v civilnem postopku (npr. konkurenti strank, poslovni partnerji itd.) in imajo lahko poseben interes, da bi pridobile dostop do spisa sodišča po zaključku postopka.
-

⁽⁷¹⁾ Če se je na zaupne informacije sklicevalo med obravnavo, zaprto za javnost, to pa je bilo prebrano na zapisnik, je ta ukrep lahko potreben. Če je to mogoče v skladu z veljavnimi nacionalnimi pravili, pa lahko sodišče odloči, da se med obravnavo, zaprto za javnost, na nekatere informacije sklicuje brez branja na zapisnik. V takem primeru morda ne bo treba pripraviti nezaupnih različic zapisnikov obravnav, zaprtih za javnost.